

Meer avonturen van Floppy

Floppy heeft het licht gezien

Voor Murraine

‘There’s no easy way out, there’s no shortcut home’
– Robert Tepper

P.P. Van Cauwenbergh
Floppy en de Orde van de Pantserkruisers
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Patrick van Oppen
Trefw.: opgroeien, zoektocht, avontuur, spiritualiteit
NUR 285
ISBN 978 90 448 4214 2
D/2022/4124/050
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

1. TOFFEE

De drempel naar de universiteit is als een vlijmscherpe zeis die het jonge graan genadeloos neermaait. De oneindige macht die we vóór de zomervakantie nog bezaten, was amper twee dagen na de inwijding geslonken tot een historisch minimum. Hier haal je het alleen als je wakker bent. En scherp als een mes. Gelukkig zijn er de weekends, hoera, en binnenkort ook weer de vakantie, hoezee. Tijd om naar verse lucht te happen en ruimte om onze fantasie de vrije loop te laten ...

Het was op zo’n broeierige zaterdag in de maand mei van het jaar van het paard dat De Rat me tijdens de lunch een mysterieuze knipoog gaf, gevolgd door een subtiel kuchje en de wijsvinger strak tegen de lippen geperst. Totaal niet onder de indruk van zijn gluiperige gekonkelfoes beantwoordde ik zijn wijsvinger met mijn middelvinger, harkte onverschillig wat frieten met een klodder mayo naar binnen, dacht: je ziet toch dat ik voor school werk, eikel, en las verder in het boek *De vrijheid van de wil* van de notoire rasfilosoof A. Schopenhauer.

Ulla Wonderpop, de rigoureuze universiteitsdocente die jullie vast nog kennen uit episode 1, was namelijk met het briljante idee op de proppen gekomen om Arthurs oeuvre onder de loep te nemen en er een paper over te schrijven, maar dan los van de inzichten en ideeën van de auteur. Want filosofie, zo besloot ze in haar laatste college, is de *individuele* zoektocht naar de waarheid:

– Zo, stelletje boerenpummels, knoop alvast het volgende in jullie oren: train jullie vastgeroeste harsens dus om zélf na

te denken, en niet klakkeloos alles over te nemen. Maak er een gewoonte van om jezelf nooit te verliezen in klinkende namen, fraaie theorieën of sprankelende woorden, maar vertrouw te allen tijde op de wijsheid van je bloedeigen zieltje. Daar, in de dieptes van die onzichtbare stromen, zal de waarheid geduldig op jullie wachten. En het is precies in die hoedanigheid, op dat niveau, dat jullie *De vrijheid van de wil* moeten interpreteren en benaderen. Veel succes!

Daarna verliet ze de aula als een keizerin: de kin omhoog, de boezem vooruit en het pruilmondje op standje zegepraal. Iedereen beteuterd. Geen wonder dat De Rat en Wonderpop vroeger hartsvriendjes waren.

Precies op het moment dat ik mijn boek dichtsloeg en mama de tafel begon af te ruimen, lokte De Rat me stiekem naar de vestibule, waar hij me voor de zoveelste keer meesleurde in de maalstroom van zijn knotsgekke brein. Sinds hij met mama aanpapt en permanent onder ons dak woont, is hij erg in zijn voordeel veranderd. Soms heb ik de indruk dat hij een stuk dicht-ter bij zichzelf is gekomen. Hij lijkt rustiger nu. Meer beheerst. Speelser. Alsof het kind in hem weer naar boven is gekomen. Pontificaal stelde hij me het volgende voor:

– Floppy, kun je me over enkele minuten ontmoeten in de konkelfoesruimte?

– Wat is er, Rat? Is het dringend? Ik wilde me net terugtrekken op het secreet met *De blauwe lotus* van Kuifje. Kan het niet wachten tot morgen?

– *De blauwe lotus*? Dat is mijn lievelingsalbum! Vind je het spannend?

– Het proza is nogal aan de mallotige kant, maar de prentjes

zijn overheerlijk. Ik denk er ernstig over na om later strip-tekenaar te worden in hoofdberoep, ware het niet dat ik twee linkerklauwen bezit en ik er zelfs niet in slaag om mijn naam op een ordentelijke manier neer te pennen.

– Oefening baart kunst, Floppy, zelfs de grootste kunstenaars zijn kleinschalig begonnen. Neem nu bijvoorbeeld de volkszanger Eduard Van De Walle, beter bekend onder zijn alias Eddy Wally. Zou hij ooit ‘Ik spring uit een vlieg-machien’ uit zijn gouden pen hebben kunnen toveren alvorens niet eerst te experimenteren met mindere kaskrakers als ‘Chérie’ of ‘Dans met mij die laatste tango’?

– Ik denk eerlijk gezegd van niet, Rat. ‘Ik spring uit een vlieg-machien’ is werkelijk Wally’s meest iconische werk en kan mijns inziens zelfs worden gerekend tot de grote naoorlogse stroming van het *symfonisch kubisme*. Bij ‘Chérie’ en ‘Dans met mij die laatste tango’ had ik eerder het gevoel dat de meester nog zoekende was.

– Zo zie je maar: in het leven heeft alles zijn tijd nodig om te rijpen en tot wasdom te komen, ongeacht of het nu gaat over schijnbaar banale huishoudelijke taken zoals de vaat doen of afstoffen, dan wel over het schrijven van een levenslied. Alles is een vak, en de beheersing ervan is geënt op geduld, doorzettingsvermogen en een ongebreidelde, nooit aflatende wilskracht. Begrijp je dat, Floppy?

– Ja, Rat.

– Goed, laat ons dan maar meteen naar de konkelfoesruimte vertrekken. Er is een gouden tip binnengekomen. Ik zal hem je daar vertellen, en als je wilt, rijd je vanmiddag alweer een nieuw avontuur tegemoet met Floppy-x. Avondroodt, Bollema en Jacky kunnen je op je tocht vergezellen, indien ze dat wensen.

Met een gespeelde courtoisie houdt de ervaren mentor de deur open die van de vestibule naar het salon leidt. Daarmee laat hij een zweempje van fluwelen macht en autoriteit na in de geest van zijn onwetende pupil. Floppy voelt zich vereerd, maar De Rat weet wel beter: op zijn gelaat prijkt een geraffineerd monnellachje dat voorbedachte raad suggereert. Om aan mama's nieuwsgierige ogen te ontsnappen sluipt het duo als beren op sokken via de veranda naar de tuin.

- Zo, Rat, vertel me eens waarom we in de konkelfoesruimte zijn.
- Floppy, niemand weet dat dit simpele tuinhuisje onze geheime ontmoetingsplaats is, waar we geregeld samenkomen om de wereldproblematiek te bespreken en te speuren naar het raadselachtige karakter van het leven; die balorige, ouwe bitch die haar geheimen maar niet wil prijsgeven en ons keer op keer op het verkeerde been zet.
- Maak het kort. Op zaterdag wil ik het liefst zo weinig mogelijk gezeik, en daarenboven moet ik bouten dat het geen naam heeft.
- Luister, Floppy, ik zal het bewust niet te lang rekken omdat ik weet dat je stoelgang ophouden slecht is voor de darmflora. Neem dus rustig plaats op die jerrycan en versleep je focus van jouw achterwerk naar mijn blik. Daarmee zal het nijpende gevoel vanzelf wel wegebben. Ondertussen zal ik me op deze verroeste gereedschapskist posteren, die nog dateert uit het tijdperk van jouw vader.
- Dat klopt. Papa liet dit hok bouwen om er zagezegd enkele tuingereedschappen in op te bergen, doch de realiteit draaide helemaal anders uit.

- Gedane zaken nemen geen keer. Jou treft geen schuld dat je vader hier stiekem de katjes in het donker kwam knijpen met Snolletje, terwijl jij en je mama nietsvermoedend lagen te pitten.
- Als de muren en het gereedschap hier konden spreken, Rat ...
- Ik weet het, maar laat ons daar nu niet te veel aan denken. Het heeft geen zin om oude koeien uit de sloot te halen en onze geesten te bezoedelen met onreine gedachten. Jouw vader was een pervert van het puurste water en daarenboven een slaaf van zijn vleselijke lusten. Straf hem niet té hard, Floppy: onwetendheid maakt blind en zet de mens aan tot gruweldaden. Onthoud dat passie de geest vertroebelt. Ze maakt hem willoos en zwak. Zelfvergetelheid is de straf die de zondaar moet ondergaan. En geloof me: dat is niet van de poes!
- *Come to the point*, Rat, je wordt té pedant naar mijn goesting ...
- Excuus, Floppy, ik liet me even gaan. Kun je me vergeven, denk je?
- Ik ben het allang vergeten, Rat. Mijn focus ligt nu geweldig op die bruine knaap in mijn endeldarm, die er asap uit wil.
- Hou je nog even in, Floppy, want hier komt die gouden tip die ik je zo-even beloofde. Ben je er klaar voor?
- Meer dan ooit, Rat. Haast je nou maar: de tranen staan in mijn ogen en ik kan mijn lach amper inhouden. *Shoot!*

Even later heeft Floppy de gouden tip te horen gekregen en rijden onze vrienden op hun kleurrijke BMX'jes gezwind richting de middelbare school waar zij als tieners zo lang lief en leed met elkaar deelden. Vooral het leed is hun bijgebleven. Zouden ze daar ongeschonden uit komen?

- Waar breng je ons naartoe, Floppy?
 - We gaan naar de polyvalente ruimte van onze vroegere school, Avondroodt. Er is een gouden tip binnengekomen. Deze keer van De Rat zelf.
 - Toch niet weer een of andere saaie lezing, hè, Floppy? De vorige keer liet je ons maar liefst twee volle uren luisteren naar een pleidooi over het al dan niet bestaan van Utopia. Het werd uiteindelijk *niet*, maar het had evengoed *al* kunnen zijn. Papa zegt dat vrijdenkers gevaarlijke anarchisten zijn zonder waarden en normen. Goddeloze schepsels, aanhangers van Baphomet en Lucifer ...
 - Niet zeuren hoor, Bollema. Het Vrije Denken is, zoals de naam doet bevroeden, een vrije school: je bent vrij om te geloven wat je wilt en er is ruimte voor elk debat. Als ze een hele middag willen muggenziften over een speculatief idee, dan mij niet gelaten. Zolang de kwestie openblijft en iedereen vrij is om te kiezen wat hij gelooft, vind ik het prima.
 - Goed gezegd, Floppietje. Bij momenten ben je echt geniaal. Alleen jammer dat die momenten zo schaars zijn. Je zou echt eens wat meer continuïteit in je karakter moeten steken. Je imago zou er wel bij varen en ik zou niet meer verlegen hoeven te zijn om met jou over straat te schuifelen.
 - Dank voor het compliment, Jacky. Jouw verbloemd taalgebruik geeft me hoop en moed en is allesbehalve kwetsend of bot. Je bent rechtdoorzee en onomwonden, daarom adoreer ik je zo hevig. Later op de avond, wanneer de maan op haar hoogste punt staat en de zon aan de andere kant van de kluit, zal ik je lichaampje zo stevig manipuleren dat je tenen ervan krullen en je oren zullen tuiten. Vind je dat leuk?

- Is het misschien mogelijk om jullie passie op een ander tijdstip te delen, jongens? Zo *gênant* ...
- Broertje toch, krijg je het warm?
- Inderdaad, Bollema, je gaat me toch niet vertellen dat je geen vermoeden had dat je zusje en ik regelmatig de liefde met elkaar be...
- Zwijg, Floppy! Ik sta op het punt om te kokhalzen!
- Vrienden, kalmeer! Dat kinderachtige gekibbel ook telkens! Als jullie per se willen bekvechten, doe het dan op een plek waar ik niet bij ben – bijvoorbeeld in een of andere kerk, daar komt toch geen luis meer. Trouwens, we zijn aangekomen: daar in de verte (achter die plataan, naast het oude tolhuis, waar die azuurblauwe BMW Isetta fout geparkeerd staat) ligt onze vroegere school, die nu uitgebaat wordt door mevrouw de directeur Frunnikje, de malafide opvolgster van directeur Schilfertjes, teerbemind door iedereen behalve zijn vijanden. Waar is de tijd van Schilfertjes, vrienden?
- Inderdaad, Avondroodt: de periode van Schilfertjes waren de wonderjaren van onze pubertijd. Dankzij hem ademde de school vrijheid en blijheid uit. Iedereen was gelijk voor de wet en elke vorm van hiërarchie of bureaucratie werd onmiddellijk geneutraliseerd en naar de vuilschuif verwezen.
- Dat klopt, Jacky. We zullen directeur Schilfertjes voor altijd in onze harten meedragen. Ook wanneer we oud en versleten zijn, zullen we zijn visie en beleid nog steeds eren en er een voorbeeld aan nemen. Die man was een revolutionair en ver op zijn tijd vooruit. Zou hij nog in leven zijn, denken jullie? Of denk je eerder dat hij onder de grond ligt, bij de pieren en de muizen?
- Eerder het laatste, Bollema. Volgens De Rat is Schilfer-

tjes vorig jaar gestorven aan de destructieve gevolgen van het alice-in-wonderlandsyndroom, een ziekte waarbij de hersenen van de patiënt zintuiglijke indrukken verkeerd interpreteren, met alle narigheid van dien.

– Is dat syndroom dan zo dodelijk, Floppy? Het lijkt me eerder een dolle lsd-trip dan een dodelijke ziekte ...

– Niets is wat het lijkt, Avondroodt, de gevolgen voor het dagelijks leven zijn werkelijk nefast: beeld je maar eens in dat je op je dooie gemak een wandeling maakt door de Afrikaanse savanne en je plots een leeuw voor een huiskat aanziet. Jullie begrijpen, vrienden, dat dat voor de patiënt geen lachertje is.

– Is Schilfertjes dan verorberd door een leeuw, Floppietje? Hoe vreselijk! Die arme directeur Schilfertjes ...

– Maar nee, Jacketje, Schilfertjes was een racist in hart en nieren. Hij zou nooit de Afrikaanse vlaktes bezoeken, laat staan er zomaar over struinen. Hij werd al onwel na het afzetten van zijn televisietoestel: het zwarte vlak deed hem sidderen en beven. Schilfertjes mocht dan wel een verlicht man zijn met een goed hart, de angst voor het zwarte gevaar zat er bij hem altijd stevig in.

– Oef, dat is een hele opluchting, Floppy. Maar op welke manier heeft Schilfertjes dan wel zijn pijp aan Maarten gegeven? Je maakt ons wel benieuwd, hoor ...

– Ik zal jullie later vertellen hoe Schilfertjes aan zijn einde kwam, vrienden. Laat ons nu even focussen op de wekelijkse vergadering van Prudentia, Adolphina en Betsy, de drie dames die van directeur Frunnikje de opdracht hebben gekregen om de jaarlijkse fancy fair in goede banen te leiden. En ik beloof jullie: het wordt een namiddag om nooit te vergeten ...

– Op naar de geheime kamer!

Wanneer onze vrienden eindelijk in die geheime kamer zijn aangekomen, vanwaaruit ze de meeting kunnen gadeslaan, ontstaat er een stilte die de knagende spanning niet kan verbergen. Om niet betrupt te worden, is het nu van het allergrootste belang om absoluut geen geluid te maken en de kamer zo donker mogelijk te houden, zodat er geen licht door de kijkgaten kan vallen. De drie dames die de fancy fair proberen te organiseren, zijn reeds verwikkeld in een hevige discussie.

- Ik weet het dankzij mijn voorgangster Nonny Boterberg!
- Nonsens, popje, Nonny Boterberg is allang dood ...
- Net voor haar dood, toen ze haar einde voelde naderen,

